

Una teranyina molt ambiciosa

EL TEMPS ha assistit a una sessió del rodatge de *La teranyina*, pel·lícula dirigida per Antonio Verdaguer amb un pressupost de 160 milions. Anna Lizaran i Sergi Mateu són els protagonistes.

Acció!"
"¡Turmeda, mal parit!"
En pocs segons Ramon Madaula, que interpreta el paper de Mercader, entra en escena, es desfà d'Anna Lizaran (Montserrat) tot sacsejant-la i abocant-la a terra. Venç, embalat, la distància d'uns quatre metres que el separen, des de l'entrada de la casa, d'un sorprès i no menys espantat Enric Turmeda (interpretat per Sergi Mateu), a qui fet i fet i navalla en mà Mercader amenaça amb intencions clarament homicides. "Talleu, talleu".

La sastressa aprofita el lapse de temps entre presa i presa per a retocar els desperfectes que la caiguda d'Anna Lizaran ha produït en el seu vestit. Mentrestant, el maquillador fa la seva amb el rostre de Sergi Mateu. Al mateix temps, tot un seguit d'especialistes, tant de l'equip tècnic com de l'artístic, es posen en moviment per reconstruir i, si cal, perfeccionar detalls del plató per a una nova presa. A més dels esmentats, maquinista, operadors, encarregat del focus, il·luminadors, els d'efectes especials, foto fixa, *script*, decoradors, figurinista, perruquera, i els auxiliars respectius, circulen d'un cantó a l'altre perfectament coordinats, malgrat l'aparent disbauxa.

"¡Acció!"

"¡Turmeda, mal parit!" La Lizaran cau a terra (no és veritat, no cau a terra, sinó en un matalàs oportunament disposat), el Madaula que s'embala... I així fins a la tercera presa, que es dona per bona. I encara, una més de seguretat.

La teranyina es una de les produccions més ambicioses de la història del cinema català.

EL TEMPS

ESFORÇ DE LOCALITZACIÓ

Això succeeix a Can Matalonga (Terrassa), una casa modernista molt austera que reproduceix amb precisió l'ambient d'una ciutat tèxtil imaginària (Feixes), perfectament identificable amb la Terrassa de principis de segle.

És la tercera setmana de rodatge d'una pel·lícula que cal enllestir, per qüestions de pressupost, en vuit setmanes. Anteriorment s'ha rodat al Museu Casa Alegre de Sagrera, una gran casa del segle XIX que pertanyia a una família terratinent de Terrassa. Posteriorment es rodarà al Gran Casino, a la Torre de

l'Àngel i en una fàbrica tèxtil del Bages que ha costat molt de localitzar. "Hem tingut molts problemes per trobar telers de principis de segle —explica Antoni Verdaguer, director de *La teranyina*— ja que amb la reconversió tots han estat destruïts".

Antoni Verdaguer, nascut a Terrassa fa 35 anys, és a més de director, guionista de l'adaptació cinematogràfica de la novel·la de Jaume Cabré, juntament amb el mateix Cabré i amb els escriptors Vicenç Villatoro i Jaume Fuster. Després d'una llarga trajectòria en el món cinematogràfic, Verdaguer ha estat especialment conegut per *L'escot*, gran èxit comercial del cinema català que va diri-

gir quan en realitat ja tenia al cap el projecte de *La teranyina*; ell n'ha estat l'autèntic impulsor. "Això és un salt qualitatiu i quantitatiu importantíssim per a mi —manifesta—, m'hi jugo moltes coses. És molt més fàcil d'amortitzar una pel·lícula barata, una comèdia eròtica feta amb quatre duros —tot referint-se a *L'escot*— que una pel·lícula que ja té una patina de producte cultural i que a més costa tres vegades més".

El pressupost de la pel·lícula és d'uns 160 milions de pessetes i està subvencionada pel Ministeri de Cultura (40 milions) i la Generalitat (20 milions). TV3, per la seva banda, n'ha comprat els drets d'antena.

La teranyina és una de les produccions més ambicioses de la història del cinema català, tant per les característiques del guió —una història d'intrigues familiars a l'entorn d'una fàbrica tèxtil ambientada en l'època de la Setmana Tràgica—, com pels mitjans tècnics disponibles

bablement garantirà el funcionament comercial de la pel·lícula. Tot respectant els fets històrics, prou rellevants en la novel·la de Cabré, els guionistes han optat per una fórmula on es barregen ambicions, poder, passions, traïcions, lluites familiars i socials, ideals, frustracions.

Ovidi Montllor, Montse Guallar, Francesc Luchetti, Joan Borràs i Feliu Formosa, entre altres. La productora, Floc-Cinema Vídeo, ha disposat de professionals com Macari Golferichs (director de fotografia) i Josep M. Espada (director artístic). Cal destacar el treball de Sandra Sánchez.

la pèrdua de temps que representaria sortir a sopar fora.

Entre altres anècdotes cal destacar que aquesta és la primera sessió de Ramon Madaula, que s'incorpora al rodatge en la que serà una de les darreres escenes de la pel·lícula, precisament la de l'assassinat, especialment culminant i difícil. L'actor, navalla en mà tot el dia (evidentment inofensiva), confessa que fa molt de temps que practica aquesta acció de desplegar l'arma, que serà una qüestió de dècimes de segon a la pantalla. La falsedat en la progressió en el temps i en la trama argumental, com també l'esforç de precisió en el gest, són els aspectes més diferenciadors, segons els actors, entre l'escenari teatral i la càmera. Anna Lizaran ens ho explica tot dient: "El teatre t'ofereix uns recursos que no et dona la càmera, aquí no pots enganyar. En teatre he buscat sempre la locomoció externa; en el cine et sents limitada pels espais i això determina una altra mena de tècnica en la qual l'economia del gest i la precisió són molt importants". El contacte immediat amb el rodatge, la capacitat de convenció d'uns bons actors, fan especialment evident allò que tots sabem: ¡però com ens enganyen!

Ha estat especial voluntat del director disposar d'un determinat repartiment d'actors que, entre altres coses, fossin capaços de doblar-se ells mateixos. Una vegada finalitzat el rodatge, es preveu que les tasques de muntatge, sonorització i doblatge (en català i castellà) es puguin realitzar en dos o tres mesos, de manera que la difusió de la pel·lícula estarà enllestida després de l'estiu. Els promotors confien poder-la exhibir en algun dels importants festivals de cinema que es realitzen durant la tardor.

Blanca Lucas

Sergi Mateu i Anna Lizaran protagonitzen una història d'intrigues familiars a l'entorn d'una fàbrica tèxtil durant la Setmana Tràgica.

LLUISA GARCIA

—es roda amb una càmera de Panavision, el millor tipus de càmera existent, molt poc utilitzada a l'estat espanyol, i es treballarà, a més, amb *dolby stereo*—, i el potencial humà que formen l'equip tècnic i un bon repartiment: seixanta actors amb personatge, dels quals els principals (una dotzena) provenen del món del teatre, més un centenar de figurants. Tot plegat ens dona idea de l'envergadura d'un projecte cinematogràfic sense precedents al nostre país.

MELODRAMA I INTRIGA

A l'ambició del projecte cal afegir-hi la fórmula adoptada pels guionistes, que pro-

amor i sexe, en una trama argumental complexa que anirà construint una autèntica teranyina d'imprevisible resolució. En definitiva, una pel·lícula entre la intriga i el melodrama, amb uns personatges d'època perfectament extrapolables al moment històric actual, si identifiquem l'industrial terrassenc amb el *yuppie* o el banquer dels nostres dies i si considerem l'ambició del poder com a tema de fons de tota la trama.

TOT ÉS MENTIDA

A més dels actors esmentats, en la pel·lícula intervenen Fernando Guillén, Amparo Soler Leal, Jordi Dauder,

encarregada del *casting*, per l'especial complexitat.

Tres excel·lents actors de teatre intervenen avui en la sessió que ha de rodar l'escena de l'assassinat del Turmeda pel Mercader. Una escena d'aproximadament minut i mig de durada a la qual caldrà dedicar unes sis hores de rodatge. Cal resoldre amb aquesta sessió les preses de l'ofuscada irrupció del Mercader (personatge positiu de la pel·lícula, enganyat i frustrat) a la casa, la intimidació d'aquest al Turmeda, l'assassinat i el xisclé final de la Montserrat, feina que s'allargarà fins a les 3 de la matinal. Mentrestant, un equip de sis cuiners treballen en la cuina de la casa a fi d'evitar